

προκαλούσε δέος κι εμοιαζε με μια απεγνωσμένη συνθεση προς το όνομα του Κυρίου:

« Ίνα τι Κύριε απώθῃ την ψυχὴν μου, αποστρέφεις το πρόσωπον Σου ἀπ' ἐμοῦ; Ἐπ' ἐμὲ διήλθον αἰσθηταὶ Σου οἱ φοβερῆσαι Σου ἐξετάραξαν με». (Ψαλμὸς ΠΖ') «Μη εγκαταλείπῃς με Κύριε ὁ Θεὸς μου μη ἀποστής ἀπ' ἐμοῦ. Πρόσχευ εἰς τὴν βοήθειαν μου Κύριε τῆς Σωτηρίας μου» (Ψαλμὸς ΛΖ').

Αὐτὴ τὴ βαθεῖα ἀπ' τὰ ἐγκατα τῆς ψυχῆς μας, ἐπὶ κλήση ἀποτείνουμε καὶ μεις αὐτὲς τὶς μέρες, βλέποντας ἀπο μακριὰ νὰ ξεχωρίζει τὸ ταλαιπώρο μοναστηρι, ὁλόλευκο στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα, στὴν παραμυθία πλάγια τοῦ Βουφαβέντου κάτω ἀπὸ τὰ Ἰακουστὰ σπιτὰ τῆς Ρηγίνας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΤΑΠΑΚΗΣ
Δάσκαλος - Θεολόγος

ΓΡΑΦΗ ΠΑΝΩ Σ' ΑΜΦΙΚΥΡΤΟ ΝΗΣΙ

Σ' αὐτὸ τοῦ «ἦν» καὶ τοῦ «ἔσται» τὸ ματαίχιμο ἡ πατρίδα

Ὅπου ὑπάρχει ἓνα βαθὺ μελάνι ἄλλο
ὅμοιο με τὸ χρῶμα τῆς δυναμικῆς
ἐγκόσμιας μας παρθένας - τῆς θάλασσας

Τόσο καιρὸ - γιὰ δεῖς
μ' αὐτὸ νὰ ἰχνογραφήσουν μάτια οἱ ποιητὲς ἐπιχειρώντας
τὸ ἀπόμακρο νησί

Ὁ ἥλιος εἶναι ὀπαδὸς τῆς Ἄνοιξης
Παράξενο! Οἱ ἀμυγδαλιές στὴν πατρίδα μου
γεμίζουν ροζ κλωνάρια
καὶ τὰ ἴδια λεπτά
εἶναι γυμνές...

Ὁ κοσμικὸς κύκλος
τοῦ Νείκου καὶ τῆς Φιλότητος
με τὴν ἴδια πάντοτε ροπή...
Ἔτσι καθ' ὅπως καὶ ἡ ἱστορία
με τὴν ἴδια πάντοτε χλαμύδα:
χρυσοποικίλτα κέρματα
ράντισαν ταλαντωμένες συνειδήσεις.
Μολυσμένο ρυάκι
ἀπὸ που ἐκπήγασες,
καὶ ποιὸς ὁ προορισμὸς σου.

Με τὸ διάβα τοῦ Ἰούλη
λιγότεψε τὸ Καλοκαίρι,
πλήθυναν οἱ ταφόπετρες

Στὸ νησί μου μαραίνονται τὰ τριαντάφυλλα

Στὸ νησί μου διαθλώνται παράξενα πολὺ
οἱ ἀχτίδες τοῦ Ἥλιου.

ΝΑΝΤΙΑ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ